

KOBÁK

JOHN COREY WHALEY



TRAVIS COATES
ELVESZTETTE A FEJÉT.
SZÓ SZERINT...

Fordította
SZŰR-SZABÓ KATALIN

KOBÁK

JOHN COREY WHALEY

Első kiadás
Budapest, 2016

merit /|||
könyvek

*Anyámnak és apámnak,
akik mindig segítettek,
hogy józanul gondolkodjam.*

„Ez csak illúzió itt nálunk, a Földön, hogy az egyik pillanat úgy követi a másikat, mint a zsinorra felfűzött gyöngyszemek, meg hogy ha egyszer elszállt egy pillanat, akkor az örökre eltávozott.”

Kurt Vonnegut: *Az ötös számú vágóhíd*

(Nemes László fordítása)

Első fejezet

A koponyával kapcsolatos reanimáció területén végzett felsőfokú tanulmányok

Ide hallgassatok, egyszer valamikor éltem, aztán nem éltem. Ilyen egyszerű. Most megint élek. Ami a kettő között történt, kicsit zavaros, de annyit elmondhatok, hogy valamikor menetközben levágták a fejemet, és a coloradói Denverben berakták egy fagyasztóba.

Más is megtehetette volna. Mármint, hogy meghal. Vagy legalább a halált választja. Azt mondják, mi vagyunk az egyetlen faj a bolygónkon, amely tudatában van küszöbönálló elmúlásának. Csak éppen némelyikünk a vártnál hamarabb szembesül végzetével. Higgyétek el, gyorsabban lesz a csúcs-szuperből nyomasztó és sötét, mint ahogy kiejtjük, hogy „akut lymphoblastos leukémia”.

A régi önmagam olyan rajtaütésszerűen lett beteg, hogy senkinek sem volt igazán ideje bármi más tenni, mint arról beszélni, mennyire beteg, és milyen gyorsan lett az. És a kemó meg a besugárzás meg a csontvelőátültetés semmit sem segített, csak még betegebbé tett, mégpedig megállíthatatlanabbul, mint azelőtt.

Azt mondják, az ember csak egyszer halhat meg. E kérdésben nyomatékosan ellent kell hogy mondjak. De ez nem a régi önmagam haláláról szóló történet. Senki sem kíváncsi arra, hogyan mondtam meg a szüleimnek, Kyle-nak, a legjobb barátomnak és Cate-nek, a barátnőmnek, hogy döntöttem: feladom. Ezt a történetet nem szeretném elmesélni. Azt azonban igen, hogyan ébredtem fel váratlanul kiszáradt, fájó és égő torokkal egy kórházi ágyon.

Olyan érzés volt, mintha valaki egy egész zacskó, ecetbe mártott vattalabdával tömte volna tele a torkomat. Szeretném elmondani, miképp mozgattam az ujjaimat, táncoltattam a lábujjaimat, és hogy a körülöttem álló orvosokat és nővéreket hogyan nyűgöztem le ezzel. Nem egészen értem, miért váltott ki tapsvihart a pislogásom, és miért volt olyan fontos, hogy zacskóba pisilem, de ezek az emberek ezt valóságos csodaként élték meg. Néhány ápolónő még el is sírta magát.

Egy történetet akarok elmesélni, amely arról szól, hogyan ébredünk egy olyan életre, amelyről azt hittük, már nem élhetjük végig. Veletek is megeshet, ahogy velem is megtörtént, és akkor ti is megpróbálhattok visszatérni ahhoz az élethez, amelyről úgy gondoljátok, megérdemlitek. Ahogy én is tettem.

Figyelmeztettek, hogy nem tudok beszélni, azzal még korai lenne próbálkoznom. Nem tudom, miért, de odafigyeltem. Anyám és apám lépett be, anyám hatalmas könnyeket hullajtott, apám meg akarta simogatni az arcomat, de a nővér megkérte, hogy várjon, és legyen szíves, vonuljon felre, amíg meg nem bizonyosodnak róla, hogy minden rendben működik.

A kezembe nyomtak egy kis fehér táblát meg egy jelölőtollat, és arra kértek, hogy írjam le a nevemet. Megtettem: Travis Ray Coates. Megkértek, hogy írjam le, hol lakom. Így tettem. Kansas City, Missouri állam. Azt kérdezték, melyik iskolába járok. A Springside Középiskola nevét véstem a papírra. Melyik évben járunk, kérdezték. Leírtam. A szobámban hirtelen nagy csönd lett. Bár a helyiség ragyogóan világos és tiszta volt, és orvosság- meg fertőtlenítőszagot éreztem, tudtam, hogy valami baj van.

Akkor mondták meg, hogy elvégezték. Az egész koponyahibernálást és az újraélesztést. Biztosra vettem, hogy elaltattak, aztán meggondolták magukat, és a nagy semmiért rágtam át magam a tengersok nyomtatványon. De akkor anyám felemelt egy tükröt, és láttam, hogy majdnem kopaszra nyírtak, és a nyakamat vastagon bekötötték. Kifejezetten nyúzottnak látszottam: a szám lila volt és cserepes, az arcom kivörösödött, a szemem nagy lett és üveges tekintetű. Kábult volt a tekintetem. Bedrogozott.

Itt és most bevallom, soha, egyetlenegyszer sem, egy másodperc töredékéig sem hittem, hogy ez az őrültség tényleg bekövetkezik. És sosem gondol-

tam, hogy a szüleim hisznek benne. De amikor belenéztem könnyes szemükbe, éreztem a kezüket a kezemen, akkor azonnal tudtam, hogy nincs a világon náluk boldogabb ember. A halott fiuk egy ágyon fekszik előttük némán, de a szíve ismét ver a mellkasában. Mary Shelley rémtörténete valósággá vált egy denveri kórházban.

Kórházak. Jól ismertem őket. Úgy, ahogy a legtöbb srác az otthonát ismeri, a környéket, ahol lakik, ahol tudja, mely udvarokat kerülje, és hol hagyhatja ott a bicaját. Tisztában voltam azzal, hogy egy nővér csak akkor adhat még egy fájdalomcsillapítót, ha azt az orvos előbb jóváhagyta, viszont egy adag gyümölcskocsonyához már néhány mosollyal, némi tréfálkozással vagy a felvillantott gödröcskével is hozzá lehet jutni. A kórháznak, akárcsak egy gyárnak, megvan a maga ritmusa, a szobákból kiáradó zajok összeütköznek a levegőben, a fülünkben visszhangoznak, és ismétlődnek még éjjel is, amikor a világ annyira szeretne csendes, néma és békés lenni. Csipogás, léptek, műanyag tépésének a zaja, hordágyak surrogása, a szomszéd tévéjében szóló „Szerencsekerék”. E hangok mellett haltam meg, és ezek vártak vissza. Egy annyira zajos világ, melyben a beteg kénytelen kicsit felkönyökölni, hogy hallja az ismerős orvost, aki a zajokat túl akarja kiabálni, és amikor már éppen kezd hozzászokni a fényhez, muszáj lehunynia a szemét, hogy jobban halljon. A világ majdnem ugyanolyannak tűnik, mint az, amelyben lehunytam a szemem, és az embernek még az is megfordul a fejében, hogy jót nevet, hiszen csak egy hajsza választotta el attól, hogy örökre kilépjen belőle. De akkor végre meghallja az orvost, aki még hangosabban szól: – Isten hozott, Travis Coates!

Második fejezet

Isten hozott, Travis Coates!

Amikor a Saranson Életmegőrző Központtól dr. Lloyd Saranson felkeresett otthon, a vendégfürdőszobában rókáztam, az apám meg a kád szélén ült, és a hátamat simogatta. Akkor már majdnem egy éve voltam beteg, a három állam mindegyik rákspecialistájánál megfordultam, és minden reményt feladtam azzal kapcsolatban, hogy életben maradok.

Aztán ez a fickó besasszézik, és kirángat annyi időre a halálos ágyamból, hogy elém tálalja a világ legőrültebb ötletét. Mi meg hallgattuk, mert az elke-
seredett emberek ezt szokták tenni. Mindent meghallgatnak, amit mondanak nekik.

– Travis – kezdte ez a pasi –, meg akarom menteni az életedet.

– Álljon be a sor végére, haver. Nem lehet beelőzni – vigyorogtam a szüleimre, de vagy túl fáradtak, vagy túl szomorúak voltak, hogy nevensenek.

– És hogyan vinné mindezt véghez? – kérdezte apa.

– Ismerik a kriogenikát? – kérdezte dr. Saranson komoly hangon.

– Na jó – mondta anya. – Kösz, hogy idefáradt – állt fel, és az ajtóra mutatott.

– Nagyon kérem, Mrs. Coates! Legalább hallgasson végig! Kérem!

– Doktor úr, nagyon sok mindenem mentünk keresztül, és...

– Anya – szakítottam félbe. – Kérlek, ne vedd el ezt tőlem!

– Rendben. Folytassa – ült le anyám.

– Nézd, Travis – kezdte az orvos –, a szervezeted befejezte itt a Földön. Ezzel mindannyian tisztában vagyunk. Szomorú, hogy így állnak a dolgok, de semmit sem tehetünk ellenük.

– Valami komolyabban rukkoljon elő, doki. Kezdjük elveszteni az érdeklődésünket – jegyeztem meg.

– Jól van. Azt akarom mondani, hogy azzal, amit most javasolok, mindez egyáltalán nem számít többé.

– De miért? – kérdeztem, és a szüleimre sandítottam, akik ott tartottak, hogy felpattannak a helyükről, és rátámadnak.

– Nos, azért, mert a jövőben más módjai is lesznek annak, hogy... létezhess.

– A jövőben! – Az utóbbi időben nem nagyon foglalkoztam ezzel a fogalommal.

– Ahogy mondod, a jövőben. Képzeld csak el, Travis, hogy szépen elalszol ebben az életben, és egy nap felébredsz egy újban.

– Mennyire a jövőben? – firtattam. Lelki szemeim előtt azt láttam, ahogy az úrhajóm, akárcsak George Jetsoné*, összecukva belefér egy bőröndbe.

– A legújabb tudományos áttörések reményt adnak, hogy olyan módszereket fejlesszünk ki, amelyekkel az első betegeinket már egy-két évtizeden belül újra tudjuk éleszteni.

– Ugye komolyan beszél? – kérdezte apa.

– A legkomolyabban, Mr. Coates.

– Jelentkezett valaki erre már önként? – kérdeztem.

– Te lennél a tizenhetedik páciens.

– Szóval ezzel a kriogenikával – morfondírozott apa – le akarja fagyasztani Travist annak reményében, hogy egy nap vissza tudja hozni az életbe?

– Nem egészen – pontosított az orvos. – Mint már említettem, Travis teste kiszolgált itt a Földön.

– Ó, istenem! – jajdult fel halkán anya, arcán rémület és undor futott végig.

– A fejemet? – mutattam rá beszéd közben, mintha a sebésznek arra lett volna szüksége. – *Csak a fejemet* akarja lefagyasztani?

– A testednek csak ezt a részét nem lepték el a rákos sejtek.

* A jövőben játszódó amerikai rajzfilmsorozat, a „Jetson család” főhőse, aki egy újrjárműveket fejlesztő cégnél dolgozik. (A ford.)

Ez a hapsi úgy beszélt, mintha végigcsinálta volna velünk az egészet. Olyan bizalmas és fesztelen hangon, amelyet az idegenek többsége sosem használna egy „haldokló gyerek” közelében. Ami azt illeti, ez nagyon tetszett.

– Szóval elaltatnak, lefagyasztják a fejemet, és úgy gondolják, hogy a jövőben test nélkül ébredek, és lesz, ami lesz?

– Valójában több módja is létezik a jövőben feltételezett ébredésednek, amennyiben mélyebben belemegyünk ebbe.

Választási lehetőségek a vélelmezett jövőbeni feléledéshez (kivonatosan):

1. A sejtek ellenőrzött folyadékkörnyezetébe beültetett őssejtek révén teljes testregeneráció
2. A teljes koponya robottestrel való átültetése
3. A teljes koponya donortestrel való átültetése
4. Neuroátültetés a donortestrel és -agyra

A vélelmezett jövőbeni feléledésem egyes pontjaira adott személyes reakcióim (kivonatosan):

1. Brr, ez ocsmány!
2. ROBOTKAROK!!!
3. Hát ezt inkább ne...
4. Hogy tetszett mondaniiii?

Dr. Saranson távozása után apa és anya nevetni kezdett, ami a változatosság kedvéért egészen üdítő lett volna, ha titkon már nem döntöttem volna el, hogy önként jelentkezem, akár tetszik nekik, akár nem. Torkig voltam a haldoklással, és úgy okoskodtam, hogy mivel ez a leginkább épkezláb ötlet, amit hónapok óta hallottam, és nem jár besugárzással vagy heteken át tartó hányással, akár bele is vághatnak. A következőképpen gondolkodtam: így is, úgy is meghalok. Miért ne aludjak el azzal a halvánnyal (na jó, totál lehetetlen, de mégis halvány) reménnyel, hogy visszatérhetek, ahelyett, hogy továbbra is alávetném magam a véget nem érő gyötoremnek, miközben mindenki, akit szeretek, végignézi, hogy múlok el? Lehet, hogy sosem térek vissza, de a fenébe is, a gondolat – miután egyszer befészkelte magát a fejembe – nem hagyott nyugodni.

A szüleimet hamarabb meg tudtam győzni, mint hittem volna. Szerettek. Haldokoltam. Így már nem kellett tovább haldokolnom. Fura, hogy miután döntésre jutottunk, mennyire egyszerű lett minden. Sosem gondoltam volna, hogy a tényleges „szavatossági időm lejáratának” ismerete számít majd, de igenis számított. Teljesen megváltoztatott mindent. Mindannyiunk számára. Az a néhány ember, aki tudott róla, hogy belevágtunk, nehezen fogta fel az okát, de azt hiszem, végül minden érintettnek szüksége volt a megkönnyeb-
bülésre, hogy elengedhetnek. Én is elengedtem az életet. Mind ezt tettük. Az-
tán visszatértem. A francba is, csak visszajöttem!

És addig jó is volt újra itt lenni, míg a szüleim és dr. Saranson el nem magya-
rázta, hogy valaki más testére erősítették rá a fejemet. Kénytelenek voltak
nyugtatót adni, mert a nyakamat markolásztam, és kiteptem az infúziót.
Amikor legközelebb magamhoz tértem, kipárnázott kis szíjakkal a csuklómat
és a bokámat az ágyhoz erősítették, és a szüleim arca nyüzött volt, mintha
elfelejtették volna, hogyan kell aludni. Így már jobban hasonlítottak korábbi
önmagukra, akikre régről emlékeztem.

Néhány nap elteltével, mikor végre megszólalhattam, készen álltam arra,
hogy mindent alaposan elmagyaráztassak magamnak, és azt is meg tudtam
ígérni, hogy nem borulok ki, és nem próbálom letépni a fejemet új testemről.
Értitek, ugye, egyszerű, átlagos szitúról volt csak szó.

– A jó hír az, Travis, hogy visszajöttél – kezdte dr. Saranson. – Teljesen
egészséges vagy, és most már úgy élheted az életedet, ahogy kell.

– És a rossz hír? – A hangom érdes, sőt reszelős volt.

– Nem rossz, inkább csak szokatlan, és időbe telik hozzászoknod.

– A testre céloz?

– Igen, a *testedre*. Mert ez most már a tiéd, Travis.

– Kié volt?

– Egy donoré. Egy hozzád hasonló tizenhat éves fiúé, akit nem tudtunk
megmenteni.

– Mi baja volt?

– Agytumor – szólalt meg csendesen apa.

– Tisztában volt azzal, hogy ez vár rá. De meg akarta menteni valakinek az életét, így most itt vagyunk.

– És a családja? Tudnak rólam?

– Igen. Rajtuk múlik, hogy megkeresnek-e. Mármost, ha a jövőben ezt szeretnék. Rendes emberek. Nem akarták, hogy amit Jeremy tett, titokban maradjon. Büszkék voltak rá.

– De te döntesz, akarsz-e valaha is találkozni velük – tette hozzá apa.

– Jeremy? – kérdeztem.

– Igen. Jeremy Pratt – válaszolta dr. Saranson. – Jó gyerek.

– Mennyi ideig nem voltam?

– Múlt hónapban volt öt éve, hogy elmentél – világosított fel anya.

– Öt éve? – esett le az állam.

– A tudomány sokkal nagyobb léptekkel fejlődött, mint amit meg tudtunk volna jósolni – mosolygott dr. Saranson.

– Sejtettem, hogy húsz-egynéhány év alatt nem öregedhettetek ilyen keveset – tréfálkoztam.

– Nono – intett apa. – Te csak ne legyél ebben olyan biztos.

– És vannak... mások is? – puhatolóztam.

– Még egyvalaki van. Egy clevelandi férfi, Lawrence Ramsey. Hat hónapja élesztettük újra, és már javában élvezi az életet.

– A múlt héten egy Ford teherautó hirdetésében szerepelt – forgatta a szemét apa.

– És tudod, Travis, valószínűleg elérkezik majd a pillanat, amikor beszélned kell valakivel..., valakivel, aki bizonyos fokig tisztában van azzal, hogy min mész keresztül. Ha készen állsz rá, szerintem Lawrence képes lesz segíteni.

– Rendben. De úgy érzem, most semmire sem állok készen.

– Hogyne, persze. Egyedi az eseted, és lehet, sőt nagyon valószínű, hogy az élet számodra egy darabig elég bizarr lesz. De majd úgy térsz haza és vissza az életbe, mintha mi sem történt volna.

– Olyan lesz minden, mint a betegség előtt volt – tette hozzá anya.

– Igen. Hazamész, megint iskolába jársz, új srácokkal barátkozol. Nem lesz könnyű, de bebizonyítod, hogy meg lehet csinálni, igaz?

Akkor ütött szíven, hogy Cate és Kyle sem lesz már olyan, mint régen. Önmaguk idősebb változatai lesznek, akikről mindent meg kell tudnom, és akikhez hozzá kell szoknom. Bizonyos dolgokat talán már el is felejtettek velem kapcsolatban, főleg abból az időszakból, amikor még egészséges voltam. Végignézték, ahogy meghalok, aztán folytatták az életüket. Kérdés, van-e erejük újra megpróbálni, gondoltam.

De hogy új barátok? Nem akartam új barátokat! Volt már barátnőm, és volt legjobb barátom is. Cate Conroy biztosan a telefon mellett ül Twelve Oaks Road-i házukban, és várja a hírt, hogy jól vagyok-e, Kyle Hagler pedig nagy valószínűséggel oda tart, hogy együtt menjenek ki a repülőtérrre, és amint lehet, ide utazzanak.

De nem engedték meg, hogy csak úgy, egyszerűen felhívjam Cate-et. Folyton azt kérdezgettem, mikor csöröghetek oda neki, mikor láthatom, mikor jöhet el hozzám, a szüleim meg folyton egymásra néztek, mintha versenyez-nének, melyikük bírja tovább segítségnyújtás nélkül. Anya végül előállt valami rizsával arról, hogy Cate-nek több időre van szüksége, hogy „feldolgozza” a történeteket. Hogy ő dolgozza fel? Ne már, hisz én álltam itt idegen kézzel és lábbal, a nemi szervről nem is beszélve. Ha én ilyen gyorsan „fel tudom dolgozni”, akkor neki miért nem megy?

- Csak fel szeretném hívni! Tudom, hogy várja a telefonomat.
- Muszáj elmondanom valamit, Travis – suttogetta anyja.
- Mondd!
- Cate-ről van szó. – Anya olyan visszafogott, elhaló hangon beszélt, mintha el akarna akadni a szava.
- Cate-ről? Valami baj van? Történt valami?
- Cate-et eljegyezték. – Azonnal a tenyerébe temette az arcát, és sírva fakadt.

Erre nem voltam felkészülve. Ez az új test nem úgy reagált, ahogy kellett volna. Alig voltam képes bármire is, csak ültem a kórtermem csendes szomorúságában. Pusztán annyi erőt bírtam kifejtteni, hogy kicsit összeroskadjak és nyöszörögjek, nem is annyira úgy, mint egy ember, inkább, mint egy haldokló állat.

Cate menyasszony. A barátnőmnek barátja van. Mi több, nemsokára hozzá megy valakihez, akit nem is ismerek. Aki talán jobb nálam, és akinek lefogadom, hogy megvan még a saját teste. Megmondtam Cate-nek, hogy visszajövök hozzá, és bár ebben magam sem hittem egészen, biztosra vettem, hogy ő hisz nekem. Azt gondoltam, megvár. Miért nem tette? Miért nem úgy történt, hogy miután visszatérek az életbe, minden apró fogaskerék visszazökken az eredeti helyére?

De se Cate, se Kyle nem látogatott meg. Pedig minden áldott nap vártam őket. Egyszerűen nem fért a fejembe. Kettejükkel és a hiányukkal kapcsolatban semmit sem értettem. Hiszen az *imént* még itt voltak. Láttak. Én is őket. Elbúcsúztam tőlük, és lehunytam a szemem. Aztán kinyitottam, és semmi. Egy mukk sem attól a két embertől, akit mindenki másnál jobban viszont akartam látni. Annyira megváltoztak? Ha tényleg öt évvel előrébb vagyunk a jövőben, ennyi idő elég volt, hogy megváltozzanak? Minek új esély az életre, ha minden annyira más lett, hogy nem bírom elviselni?

Aztán egy este, miután könyörögve kértem a szüleimet, hogy menjenek vissza a szállodába, és pihenjenek egy kicsit, bejött egy ápolónő, és megkérdezte, szükségem van-e valamire. Kedves volt, láttam az arcán, hallottam a hangjából.

– Kösz, de nincs – válaszoltam.

– Ez az egész nagyon furcsa lehet, nem?

– Nincs rá szó.

– Én is ott voltam.

– Hol?

– Hát itt – ült le az ablak melletti székre, aztán rám pillantott. – Amikor korábban itt feküdtél.

– Mondja ki nyugodtan – biztattam. – Folytassa csak: és ott volt, amikor levágták a fejemet.

– Igen. Halvány mosoly ült az arcodon. Ez volt a legelképesztőbb. Ott volt a teljes orvosi személyzet, nézték a műtétet, amiről mind úgy képzeltük, lehetetlen, hogy sikerüljön. És olyan fiatal voltál! Ebben különböztél a többiektől. Annyira fiatal voltál, hogy egész idő alatt visszafojtottam a lélegzetemet.

– Mit gondolt, sikerülni fog? Tényleg hitt benne, hogy erre akár a leghalványabb esély is van?

– Itt maradtam – állt fel. – A többiek utána átkérték magukat máshova. Azok után, amit veled csináltunk.

– Miért maradt itt?

– Látnom kellett – válaszolta. – Nem tudtam, hogy amit tettünk, működik-e, de azt igen, hogy muszáj itt lennem, ha sikerül.

– Ta-da! – emeltem lassan a magasba új karomat.

– Tudom, hogy szomorú vagy. Összezavarodtál, valószínűleg sokkos állapotban vagy. De az ember nem jön vissza ok nélkül.

– Tessék?

– Megkaptad a királyság kulcsait, Travis. Egy másodpercet se vesztegess önsajnálatra.

Másnap kértem, hadd beszélgethessek megint az ápolónővel, de azt a választ kaptam, hogy pár héttel korábban felmondott, elbúcsúzott, és máshova költözött. Felmerült bennem, hogy talán álmodtam az egészet. Azt mondják, csak olyanokról álmodunk, akiket a való életben vagy a tévében már láttunk, és az agyunk képtelen új arcokat teremteni, viszont köröz benne az a sok-ezernyi arc, amelyeket az emlékeinkben, tudat alatt őrzünk. Lehet, hogy öt éve abban a műtőben azt a nővért is láttam, mielőtt elaltattak. Talán láttam, és éreztem a kedvességét, és az agyamnak ennyi elég is volt. Lehet, hogy most azért emlékszem rá, hogy áthidaljam a szakadékot. A régi és a jelenlegi énem – a királyság kulcsaival a kezében – esetleg így találta meg a békés egymás mellett élés módját.

Kansas City nagy általánosságban ugyanúgy festett, kivéve a mindenütt látható, furcsa elektronikus hirdetőablákat és a gigantikus, új, belvárosi épületet, amely úgy nézett ki, mint két egymás mellé helyezett, fényes, fém úrhajó, amelyeket félig belesüllyesztettek a földbe, és onnan törtek ferdén a magasba.

– A Kaufmann Művészeti Központ – magyarázta apa a repülőtérrel hazafelé a kocsiban. – Hangversenyeket rendeznek ott, színdarabokat adnak elő, meg hasonlókat.

- Olyan különös látványt nyújt.
- Néhányan felháborodtak, amiért olyan ultramodern, de aztán lecsillapodtak a kedélyek.
- Olyan, mintha az űrből érkezett volna.
- Hát igen – mondta apa. – Elég földönkívülinek látszik. De én szeretem. Szerintem érdekes.

A házunk is magától értetődően ugyanolyan volt, a nappaliban ugyanaz a függöny lógott, ugyanaz a kanapé és ebédlőasztal állt, bár az asztal közepén új volt a dísz. A tévé is nagyobb volt és laposabb, mint az, amire emlékeztem; apa kétségkívül egy lehetetlenül hosszú sorban araszolt érte a távozásom óta eltelt valamelyik hálaadásnapj hétvégén. Az első gondolatom az volt, amikor megpillantottam, hogy remélem, a szobámba állították be a régi, de azért elég nagy tévét.

Elkerülhetetlenül szembeötlött, mennyire más felmenni a lépcsőn. A lépcső tetejéig ugyanazok a családi fényképek függtek a falon, de az üvegben azelőtt nem láttam visszatükröződni az egész arcomat, csak a fejem búbját. Most azonban Jeremy Pratt teste tartotta a fejemet, így magasabb lettem, és minden egyes üvegben egészen a nyakamon lévő hegig leláttam. Jó ideje nem mentem így fel az emeletre. Miután megbetegedtem, néhányszor még felvittek, aztán úgy gondolták, jobb, ha leköltöztetnek a földszinti vendégszobába; ez körülbelül akkor történt, amikor mind megértettük, hogy ez a betegség nem fog elmúlni. A folyosóról nyíló fürdőszoba vakítóan fehér és csillogóan tiszta volt, mint mindig, de észrevettem, hogy új törülközők és egy automata folyékonyszappan-tartó van a mosdó mellett. Rögtön be is mentem, a szüleim meg az ajtóból figyeltek.

– Ez már megszokottnak számít? – kérdeztem, és visszahúztam, majd ismét alá dugtam a kezemet, aztán addig ismételtettem, míg a zöld folyékony szappan már majdnem az oldalán bugyogott ki, és tele volt vele a markom.

– Kezd elterjedni – válaszolta anya. – Azt hiszem, a mikrobák miatt így előnyösebb.

– Ezt nagyon bírom – ismertem el, aztán leöblítettem a kezemet, és eltűnődtem: vajon ennyi az egész? Öt év alatt csak ennyit fejlődtünk? Hol vannak

az embert repítő hátizsákok? A lebegődeszkák? Ha vissza tudtak halottaimból hozni, miért nem egy robot üdvözl az ajtóban, és lesi a kívánságaimat?

Elértük a szobámat, és ott semmi sem volt a régi. A nappaliból a régi tévé valóban ott volt, de ezt leszámítva semmi sem tűnt ismerősnek. Volt egy ágy, amiben még sosem aludtam, egy komód, amiben sosem tartottam a holmit, egy íróasztal, amin sosem írtam leckét. Még a falak is mások lettek, nem az a zöld–fehér–vörösésbarna kockás, ami mindig irigységet ébresztett a barátaimban. Ez egy világosszürke IKEA-s borzalom volt, és elvárták tőlem, hogy ezt nézzem.

– Mi történt? – kérdeztem. Alig bírtam kinyögni a kérdést.

– Olyan sok idő telt el, Travis – válaszolta anya.

– Mindent kidobtatok?

– Nehéz volt nap mint nap látni a szobádat. Megérted?

– A héten elmegyünk vásárolni – ígérte apa. – Beszerzünk bármit, amit csak akarsz, hogy megint az otthonodnak érezd. Rendben?

– Bocsáss meg, Travis. – Anya sarkon fordult, a folyosón át a szobájukba ment, és magára csukta az ajtót.

– Bocs – leültem az ágy szélére.

– Fura ez mindegyikünknek – ismerte be apa. – Fura, egyben bámulatos. Anyád túlérzékeny. Tudom, hogy erről nem feledkeztél meg – kuncogott egy kicsit.

– Minden rendben – mondtam. – Mármint a szobával. Megértem, azt hiszem.

– Kipofozzuk, oké? – nézett körül az üres, barátságatlan helyiségben.

– Mikor tudátok meg, hogy visszajövök? – kérdeztem.

– Úgy két héttel azelőtt, hogy elvégezték a műtétet – mondta apa. – Nem volt sok időnk felkészülni.

– Anyával minden rendben lesz? – kérdeztem.

– Gond nélkül összeszedi majd magát – biztosított róla. – Üssünk össze valami vacsorát. Éhes vagy?

A konyhában ismerős illat, a tiszta ruháé és valami mással kevert vaníliaé – talán citrusféléé – fogadott, mintha a konyha mellett egy láthatatlan valaki egyszerűen mosna és narancsot hámozna.

- Tojás jó lesz? – nyitotta ki apa a hűtőt.
- Szuper. De nem kérek bele sajtot.
- Emlékszem.

Apám haja oldalt és a halánték körül már őszülni kezdett, de az arca alig öregedett. Új szemüvege volt, fekete műanyag keretes, amit szokatlanul modernnek láttam rajta. Most már magasabb is voltam nála, ami szintén furcsán hatott. Most is furcsán hat.

- A melóval mizujs?
- Minden oké. El sem hinnéd, mi minden történt, míg elváltál.

Apám vezető beosztásban dolgozik az ország legnagyobb játékautomata cégénél, az Arnie Játékautomata Rt.-nél, ez pedig két dolgot jelent: egy, hogy apa állása sokkal menőbb volt, mint a többi apáé, és kettő, folyton a játékautomata-termekben lóghattam, még iskolanap előtti estéken is. Sokat veszít, aki még sosem fordult meg egy Arnie-féle játékteremben. Apa szerint az alapötlet az volt, hogy a srácok a videojátékok „aranykorába” cseppenjenek vissza. Az Arnie-k úgy festenek, mintha már jóval az összes látogató megszületése előtt ott álltak volna. És tele vannak azokkal a klasszikus játékokkal, amiket az ország bármely más játéktermében nem lehet megtalálni. Apám főnöke, Arnold, azaz „Arnie” Tedeski egy csomó videojáték-versenyt megnyert még a nyolcvanas években. Apa azt mesélte, hogy elég híres volt. Míg meg nem betegedtem, Kyle-nak és nekem a springside-i Arnie-játékterem szinte a második otthonunkat jelentette.

Az ám, Springside. Szólnom kéne róla pár szót. Springside Kansas City Country Club kerületének egyik negyede. Ez a kerület az Egyesült Államokban a legnagyobb összefüggő tervezett közösség, és egyetlen feketét vagy zsidót sem engedtek be ide 1948-ig. Valószínűleg amúgy sem költözne ide az ember, mert pipa a környékre. Mondanom sem kell, hogy rengeteg sznob fehér lakik Springside-ban. Anyám nem azért nem volt hajlandó magániskolába íratni, mert nem engedhettük meg magunknak, hanem mert utálta a sulit,

amibe gyerekkorában járt. De ettől még jó volt az iskolám, mert ami hiányzott a sznobság és giccses csíkos iskolai nyakkendők következtében, azt bőven pótolta olyan emberekkel, mint Kyle és Cate. Egyikük sem bírta volna olyan helyen, mint Springside. De vannak bevásárlóhelyek! Nem is egy, hanem nagyon sok, meg parkok, és rögtön itt, Fehérnegyedben, bocsi, Springside-ban egy Arnie-féle játékkerem. Én többnyire Kyle-lal vagy Cate-tel lógtam, és nem sokat nyomott a latban, melyik környéken vagyunk, vagy mit gondolnak a népek akármiről vagy akárkiről.

– Emlékszel arra, mi történt a távolléted alatt veled? – tette elém a rántottát apám, aki a pult másik oldalán állt.

– Nem. Arra emlékszem, hogy becsuktam a szemem, aztán kinyitottam. És most erre.

– Anyád kérdezte, nem gondolom-e, hogy álmodsz közben.

Apám elsírta magát, amint befejezte ezt az utolsó mondatot. Két kézzel markolta a pultot, és csak állt, lehajtotta és néha megrázta a fejét. Úgy tűnt, mindjárt bocsánatot kér azért, hogy nem tudott az érzelmeim uralkodni, de visszafogta magát, csak a csend nyúlt kicsit hosszabbra.

– Olyan boldogok vagyunk, Travis, hogy itthon vagy.

– Én úgyszintén.

Mielőtt lefeküdtem, átmentem a szüleimhez. Bekopogtam, és anyám szólt is, hogy jöjjenek be. Kisírt szemmel feküdt az ágyon. Már pizsamát vett, fekete alapon kis piros szíveset. Felült és halványan rám mosolygott, amikor az ágy túlsó felén leültem mellé.

– Nos, Sharon Coates – tartottam elé távolról egy láthatatlan mikrofont.

– Az egyetlen fia most tért vissza halottaiból. Mi erről a véleménye?

Elgondolkodott, és azzal az arckifejezéssel nézett rám, amivel misén szokott, amikor prédikáció közben meg akarom nevetetni. Mosolygott, és megcsóválta a fejét.

– Gyerünk már, Sharon. Mondja el, mi erről a véleménye.

– Az, hogy bizonyára az egyetlen anya vagyok a világon, aki valaha is erről beszélhet.

– Ott van még esetleg Lawrence Ramsey anyja is – emlékeztettem.

– Meglehet. És veled mi a helyzet, Travis Coates? Most élesztettek fel, *te* mit gondolsz erről?

– Kíváncsi vagyok, mennyi időbe telik, hogy elfogadjam, mennyire más minden. Egyelőre még nem nagyon értem.

Odahajolt hozzám, megölelt, a fejét a vállamra hajtotta, és megpaskolta kicsit a hátamat.

– Mindnyájunknak sok olyan dologhoz kell hozzászoknunk, amit nem értünk.

Ebben nagyon igaza volt. Egy szót sem értettem abból, ami itt folyt. Hogy lehet ismerős minden mozdulat, lélegzetvétel és hang? Hogy érezhetem, hogy semmi sem változott, amikor nyaktól lefelé én nem én voltam?